

[Indenrigsministeren.]

Ørenlyd for den her, og i hvert Fald maa jeg absolut hævde, at i Dag, da jeg talte med to ærede Medlemmer her, var det for saa vidt en meget høflig Stilling, de to ærede Medlemmer indtog, som de var her i Salen, medens det ærede Medlems Partifæller havde forladt Salen.

Gregersen: Det er i Anledning af en Bemærkning af det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, som fik Kaffeskatten skrevet ned til et ganske minimalt Beløb, han nævnte halvanden Krone, at jeg tager Ordet. Jeg ved ikke, hvordan det ærede Medlem kommer til det Tal, thi før Forhøjelsen androg Kaffeolden paa 1 kg brændt Kaffe 81 Ø., i Dag 1 Kr. 07 Ø. Det er en Stigning paa 26 Ø. Der bruges i Gennemsnit 8 kg Kaffe for hver Person her i Landet, det er 2 Kr. 08 Ø., og for en Familie paa 5 Medlemmer kommer vi op paa 10 Kr. 40 Ø. alene paa Toldens Beløb. Naar Avancen saa bliver lagt til, kommer vi op paa 13 Kr. eller der omkring. Dette er alene Forhøjelsen i Kaffeprisen for en Familie paa 5 Medlemmer, og jeg begriber ikke, hvordan og paa Grundlag af hvilke Argumenter det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen kom til det lave Tal, han anførte overfor det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen.

Oluf Pedersen: Der var i den højtærede Indenrigsministers Udtalelser en Bemærkning, som maa bero paa en Fejltagelse. Jeg for mit Vedkommende har ikke villet hævde, at Venstre ved at vedtage dette Lovforslag skulde gøre Regeringen en Tjeneste. Jeg ved udmærket godt, at Venstre har faaet Regeringen med til dette Lovforslag mod paa andre Maader at give efter. Det kan ikke nytte at se bort fra, hvad der er det virkelige Forhold. Og jeg vil ogsaa anse det for rimeligt at tro, at Regeringspartierne i denne Sal ikke skulde være mere klare over, hvad det var, der foregik her, end at de troede, at nu var det Venstre, som de fik med til noget, naar de gik ind paa en Lovgivning som denne med en mægtig Nedsættelse af Ejendomsskatterne her i Landet til Gunst for Herremændene — for det viser Tallene, at det er, og den højtærede Indenrigsminister kan ikke bevise det modsatte.

Saa siger den højtærede Indenrigsminister: Ja, men-hvorfor skal Husmændene da ikke betale samme Grundskyld som de andre? Jo, Husmændene skal betale Grundskyld, og det skal Herremændene ogsaa, men man skal ikke lette Grundskylden for Husmændene med det Resultat, at man

kommer til at give en mægtig Gave til Herremændene, for det rammer Husmændene igen i anden Omgang, og det ved Ministeren ogsaa godt, men han ved ogsaa, at vi stiller os anderledes overfor en Nedsættelse af Bygningsskatterne. Det er saa ligetil, og jeg gik paa Forhaand ud fra, at den højtærede Minister var saa bevandret i disse Forhold, at han kunde forstaa, hvorfor vi ikke kan indtage samme Stilling til en Nedsættelse af Bygningsskatterne og til en Nedsættelse af Grundskylden.

Korsgaard: Indenrigsministerens saglige Bemærkning, gaaende ud paa, at Jorder udenfor det egentlige Landbrug ikke fik en saa stor Lempelse, som jeg mente de fik, forstod jeg ikke, og jeg maa tilstaa, at der er en hel Del ved disse Forslag, jeg ikke har forstaaet. Derfor var det bl. a., vi vilde have Samraad med Ministeren, men vi har ikke kunnet faa det.

Overfor Indenrigsministerens personlige Bemærkning, gaaende ud paa, at det jo kunde være, det var min Tale, der var saa lidet værdifuld, at man ikke vilde høre paa den, skal jeg sige, at de almindelige Medlemmer, hvad enten de er mine Partifæller eller ikke, kan jo alt efter Behag, uden at det skal genere mig det mindste, gaa et hvilket som helst andet Sted hen, men jeg maa tillade mig at mene, at simpel Høflighed forlanger, at en Minister maa finde sig i ogsaa at høre paa noget, der ikke er saa fornuftigt. Men i øvrigt: Hvor kan den højtærede Minister vide, at det jeg sagde, var ufornuftigt? Han hørte det jo ikke, han hørte praktisk talt ikke et Muk af det, og jeg tillader mig at mene, at uden at være alt for ubeskedent kan jeg sige, at det reneste Vrøvl var det, jeg sagde, ikke. Og skulde det endelig have været Tilfældet, maa jeg saa ikke faa at vide af den højtærede Minister, hvad det var for noget, der var saa urimeligt i det, jeg sagde. Det, jeg talte om, var Problemer, som aldeles ikke var gennemdrøftet — det tør jeg paastaa, selv om de er blevet antydet i en tidligere Behandling, og det var særdeles vigtige Forhold, det drejede sig om. Jeg haaber, at den højtærede Minister af denne Tale har lært, at den Byrde paalægger et Ministerembede ham, at naar han sidder her i Salen, skal han høre efter, naar der her fra Talerstolen tales til ham angaaende Lovforslag, som han selv har fremsat.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Jeg er ganske enig med det ærede Medlem; derfor hørte jeg ogsaa det ærede Medlems